FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. CRUZ VILLALÓN fremsat den 14. juli 2011 [1]

1. Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse rejser spørgsmål vedrørende fortolkningen af en bestemmelse i EU-toldkodeksen [2], som Domstolen tidligere har haft lejlighed til at fortolke [3], og som definerer debitorer for den toldskyld, der opstår i forbindelse med en indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af varer i Unionens toldområde. Hovedsagen omhandler imidlertid en ny situation, hvis afgørelse kan have ganske betydelige virkninger. Dens særlige karakter skyldes, at den pågældende medvirken til den omhandlede indførsel på ikke forskriftsmæssig måde skete via internettet, og at den omstridte uregelmæssighed fandt sted inden for rammerne af posttrafikken. Afgørelsen af tvisten i hovedsagen kan, som følge af kombinationen af disse to forhold, have indvirkning på et potentielt stort antal personer på grund af den hidtil usete udvikling af postordrehandel via internettet [4] og på grund af internettets multiplikatoreffekt [5].

I — Retsforskrifter

2. Toldkodeksens artikel 202 fastsætter:

»1. Toldskyld ved indførsel opstår:

a) når en importafgiftspligtig vare føres ind i Fællesskabets toldområde på ikke forskriftsmæssig måde

[…]

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16.11.2000 (EFT L 311, s. 17, herefter »toldkodeksen«).

3 — Jf. navnlig dom af 4.3.2004, forenede sager C-238/02 og C-246/02, Viluckas og Jonusas, Sml. I, s. 2141, af 23.9.2004, sag C-414/02, Spedition Ulustrans, Sml. I, s. 8633, og af 3.3.2005, sag C-195/03, Papismedov m.fl., Sml. I, s. 1667.

4 — Som bl.a. Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg har bemærket i sin udtalelse om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) om EF toldkodeksen (moderniseret toldkodeks), KOM(2005) 608 endelig (EUT C 309, s. 22), »[er der sket en voldsom] stigning i internet- og postordrehandelen med lande uden for EU«.

5 — Sagen kan mere generelt have indvirkning på udviklingen af handelsteknikker såsom »drop shipment«, der gør det muligt at sælge en vare, som er erhvervet hos en leverandør, der selv påtager sig levering og dermed selv løser problemer vedrørende bl.a. lagerforvaltning, logistik og eftersalgsservice.

Ved anvendelse af denne artikel forstås ved »indførsel på ikke forskriftsmæssig måde« enhver indførsel i strid med artikel 38 til 41 og med artikel 177, andet led.

2. Toldskylden opstår på det tidspunkt, hvor varen føres ind på ikke forskriftsmæssig måde.

3. Debitorer er:

— den person, der på ikke forskriftsmæssig måde har ført den pågældende vare ind i Fællesskabets toldområde

— de personer, der har medvirket til denne indførsel, og som vidste eller med rimelighed burde have vidst, at det foregik på ikke forskriftsmæssig måde

— samt de personer, der har erhvervet eller opbevaret den pågældende vare, og som på det tidspunkt, hvor de erhvervede eller modtog varen, vidste eller med rimelighed burde have vidst, at det drejede sig om en vare, der var ført ind på ikke forskriftmæssig måde« [6].

6 — Toldkodeksen blev i perioden, hvor de faktiske omstændigheder i hovedsagen fandt sted, dvs. mellem april 2004 og maj 2006, bl.a. ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 648/2005 af 13.4.2005 om ændring af forordning nr. 2913/92 (EUT L 117, s. 13). De ændringer til toldkodeksen, der fulgte af forordningen, bl.a. vedrørende dens artikel 40, har imidlertid ingen direkte virkning på afgørelsen af tvisten i hovedsagen.

II — Tvisten i hovedsagen

3. Det følger af forelæggelsesafgørelsen og af de i henhold til artikel 23 i Domstolens statut fremlagte skriftlige indlæg, at Oliver Jestel, som er sagsøger i hovedsagen, i perioden mellem april 2004 og maj 2006 har auktioneret talrige varer med oprindelse i Kina på auktionsinternetplatformen eBay, hvor han drev to butikker i sit navn [7].

4. Sagsøgeren i hovedsagen har optrådt som formidler ved indgåelsen af købsaftaler om varer, og dette mod vederlag for de ydelser, bl.a. sproglige, som på denne måde blev leveret gennem hans eBay-butikker. Det var den kinesiske leverandør, der garanterede leveringen af varerne, fastsatte deres pris og påtog sig forsendelsen til Unionen, til de købere, der var hjemmehørende i Tyskland, og som modtog varerne direkte med posten.

7 — Det skal med det samme præciseres, at til trods for, at sagsøgeren i hovedsagen udøvede sin virksomhed via internettet, finder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«) (EFT L 178, s. 1) ikke anvendelse. Selv om den formidlende virksomhed eBay er omhandlet af direktivet, gælder dette – som Domstolen har fastslået (jf. dom af 2.12.2010, sag C-108/09, Ker-Optika, Sml. I, s. 12213, præmis 29 og 30) – i henhold til direktivets artikel 2, litra h), nr. ii), nemlig ikke »levering af varer, hvorom der er indgået en elektronisk kontrakt«.

5. De varer, der blev leveret på denne måde, blev — tilsyneladende som følge af fejlagtige oplysninger fra den kinesiske leverandør vedrørende indholdet og værdien af de fremsendte pakker — leveret uden at være blevet frembudt for toldvæsenet, og dermed uden betaling af importafgifterne.

6. Idet Hauptzollamt Aachen var af den opfattelse, at sagsøgeren i hovedsagen havde medvirket til denne ikke forskriftsmæssig indførsel af varer i Unionens toldområde som omhandlet i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, blev han meddelt et påkrav om betaling af et beløb på ca. 10 000 EUR i told og 21 000 EUR i merværdiafgift ved indførslen.

7. Sagsøgeren i hovedsagen indgav en klage over opkrævningen, hvori han gjorde gældende, at indgåelsen af købsaftaler på eBay og formidlingen af købernes navne og adresser til den kinesiske leverandør ikke udgjorde medvirken til indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af varer i henhold til toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, for så vidt som det drejede sig om handlinger, der tidsmæssigt havde fundet sted længe inden forsendelsen af varerne, og som udelukkende vedrørte den transaktion, der førte til retshandelen.

8. Idet Hauptzollamt Aachen afslog hans klage, og Finanzgericht (Tyskland) forkastede klagen over den afgørelse, har sagsøgeren i hovedsagen iværksat en revisionsanke for Bundesfinanzhof.

III — De præjudicielle spørgsmål

9. Da Bundesfinanzhof ønsker oplyst, om sagsøgeren i hovedsagens medvirken til indgåelsen af købsaftaler for varer via sine online-butikker på eBay er nok til at tillægge ham egenskab af debitor for toldskylden som omhandlet i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, har den besluttet at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Bliver en person, der uden at medvirke direkte til indførslen af en vare i den Europæiske Unions toldområde, i henhold til artikel 202, stk. 3, andet led, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, debitor [for toldskylden] grundet »medvirken« til indførsel på ikke forskriftsmæssig måde, når den pågældende formidler indgåelsen af købsaftaler om de omhandlede varer og derved

tager i betragtning, at sælgeren muligvis unddrager importafgifter ved leveringen af varerne eller en del af varerne?

2) Er det i givet fald tilstrækkeligt, at denne person anser dette for muligt, eller bliver personen kun debitor, hvis denne bestemt forventer, at dette vil ske?«

10. Den forelæggende ret har præciseret, at spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren i hovedsagen havde antaget, at indførslerne ville ske under overholdelse af toldformaliteterne, om han havde stillet sig tvivlende i denne henseende, eller om han fra starten havde forventet, at de ville finde sted i uoverensstemmelse med formaliteterne, endnu ikke er blevet endelig afgjort.

11. Den tjekkiske og den tyske regering samt Europa-Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg.

12. Idet der fra de berørte parter, der har indgivet skriftlige indlæg, ikke er blevet fremsat nogen anmodning herom inden for de frister, der er fastsat i artikel 104, stk. 4, i Domstolens procesreglement, har Domstolen besluttet, at sagen ikke skal omfatte mundtlig forhandling.

IV — Bedømmelse

A — *De forelagte spørgsmål*

13. Den forelæggende ret ønsker med sine to spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om de forhold, der er indbragt for den i hovedsagen, er omfattet af bestemmelserne i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led.

14. Det skal understreges, at den forelæggende ret anser det for godtgjort, at de omstridte varer i henhold til toldkodeksens artikel 202, stk. 1, er blevet indført i Unionens toldområde på ikke forskriftsmæssig måde. Det spørgsmål, som retten stiller sig, er, om de omstændigheder, under hvilke sagsøgeren i hovedsagen har medvirket til de transaktioner, der førte til den omstridte ikke forskriftsmæssige indførsel, kan føre til, at han må anses for debitor for den i forbindelse med indførslen opståede toldskyld på grundlag af toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led.

15. Den forelæggende ret har udtrykkeligt angivet, at den er af den opfattelse, at det er tvivlsomt, om en person, der — uden at medvirke direkte til indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af en vare — formidler indgåelsen af købsaftalen om den omhandlede vare,

kan anses for at have medvirket til denne indførsel som omhandlet i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led.

16. Den forelæggende ret ønsker endvidere oplyst, om en person i Oliver Jestels situation kan betegnes som debitor i henhold til toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, når personen har kunnet »tage i betragtning« (»in Betracht ziehen«), at varerne eller en del af varerne kunne være blevet leveret under unddragelse af importafgifterne. Med sit andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om det er tilstrækkeligt, at personen kunne have anset dette for »muligt« (»für denkbar halten«), eller om personen tværtimod »bestemt skal forvente « (»fest rechnen«), at dette vil ske.

B — *Strukturen i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led*

17. Toldkodeksens artikel 202, stk. 3, definerer tre kategorier af personer, der kan udpeges som debitorer for den toldskyld, der opstår i forbindelse med en indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af en vare i Unionens område. For det første er dette tilfældet for de personer, der står bag indførslen på ikke forskriftsmæssig måde, for det andet de personer, der har medvirket til indførslen på ikke forskriftsmæssig måde, og som vidste eller med rimelighed burde have vidst, at det foregik på ikke forskriftsmæssig måde, og for det tredje de personer, der har erhvervet eller opbevaret den vare, der blev indført på ikke forskriftsmæssig måde, og som vidste eller med rimelighed burde have vidst, at indførslen foregik på ikke forskriftsmæssig måde.

18. Som Domstolen har fastslået, fremgår det af selve ordlyden af toldkodeksens artikel 202, stk. 3, at EU-lovgiver dels har villet fastsætte udtømmende betingelser for fastlæggelse af, hvilke personer der er debitorer for toldskylden [8], dels har villet give en bred definition af de personer, der kan anerkendes som debitorer for toldskylden [9] i tilfælde af indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af varer i Unionens toldområde.

19. Det er ubestridt, at sagsøgeren i hovedsagen ikke er den person, som faktisk har indført [10] de omstridte varer i Unionens toldområde, og at han derfor ikke kan betragtes som debitor for toldskylden på grundlag af toldkodeksens artikel 202, stk. 3, første led [11].

8 — Spedition Ulustrans-dommen, præmis 39, og dommen i sagen Papismedov m.fl., præmis 38. Jf. ligeledes dom af 15.9.2005, sag C-140/04, United Antwerp Maritime Agencies og Seaport Terminals, Sml. I, s. 8245, præmis 30.

9 — Dommen i sagen Papismedov m.fl., præmis 38.

10 — Dette gælder f.eks. tilfældet, hvor en lastbilschauffør undlader at frembyde de fragtede varer for det første toldsted, som han passerer på sin vej efter at være kørt ind på Den Europæiske Unions område, ligesom det var tilfældet i sagen, der førte til Viluckas og Jonusas-dommen.

11 — Viluckas og Jonusas-dommen, præmis 29, og Spedition Ulustrans-dommen.

20. Det er ligeledes ubestridt, at han hverken har erhvervet eller opbevaret de omstridte varer, og at han heller ikke kan betragtes som debitor for toldskylden på grundlag af toldkodeksens artikel 202, stk. 3, tredje led.

21. Det er derfor med rette, at den forelæggende ret har rejst spørgsmål om anvendeligheden af toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, på de faktiske omstændigheder i hovedsagen.

C — *Hvem er debitor i henhold til toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led?*

22. Kvalifikation som »debitor« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, er undergivet betingelser, som støttes på kriterier, der i princippet er dels objektive, nemlig medvirken til indførsel af de omstridte varer, dels subjektive, nemlig kendskab til indførslens ikke forskriftsmæssighed. Som Domstolen har haft lejlighed til at fremhæve i fuldt sammenfattende vendinger, skal debitoren, hvad enten det er en fysisk eller juridisk person, bevidst have medvirket til [12] transaktionerne til indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af varerne i Unionens toldområde, og det er samtidig blevet præciseret, at kriterierne med henblik på en subjektiv vurdering i visse tilfælde kan udelukke, at en person anses for debitor [13].

23. Inden betingelserne for anvendelse af toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, behandles i detaljer, skal det erindres, at den forelæggende ret antager, at varerne er blevet indført i Unionens område på ikke forskriftsmæssig måde, og dermed, at de er blevet indført i strid med de formaliteter, som er fastsat i toldkodeksens artikel 38-41. Retten tilvejebringer imidlertid næsten ikke flere oplysninger i den forbindelse, selv om indførslen er sket inden for rammerne af posttrafikken. Posttrafikken er imidlertid genstand for specifikke bestemmelser, hvoraf nogle hidrører fra international ret, som kan have betydning for afgørelsen af tvisten i hovedsagen. Inden de to betingelser for anvendelse af toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, behandles, er det derfor nødvendigt med en hurtig gennemgang af de væsentligste bestemmelser, der finder anvendelse på posttrafikken.

1. Indledende bemærkninger til posttrafikkens særlige karakter

24. I medfør af toldkodeksens artikel 38, stk. 1, litra a), skal varer, der føres ind i Unionens toldområde, omgående af den person,

12 — Dommen i sagen Papismedov m.fl., præmis 40.

13 — Spedition Ulustrans-dommen, præmis 27 og 28, og dommen i sagen Papismedov m.fl., præmis 40.

der foretager denne indførsel, befordres til det af toldmyndighederne anviste toldsted eller til et andet af disse myndigheder anvist eller godkendt sted. Toldkodeksens artikel 38, stk. 4, fastsætter imidlertid en undtagelse til denne regel for posttrafikken, for så vidt som toldtilsynet og mulighederne for toldkontrol ikke indskrænkes herved [14].

25. Domstolen er aldrig tidligere blevet anmodet om at fortolke denne bestemmelse i toldkodeksen, ej heller på et mere generelt plan anmodet om at undersøge de toldregler, som finder anvendelse på posttrafikken.

26. Det er artikel 237 og 238 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 [15], der tilsammen udgør afdeling 4 med overskriften »Posttrafik« i afsnit VII, som samler de bestemmelser, der finder anvendelse på den normale fremgangsmåde for toldangivelse, der i EU-retten [16] fastsætter de væsentligste specifikke regler, der finder anvendelse på posttrafikken [17].

27. Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 af 28. marts 1983 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter [18] fastsatte i øvrigt fritagelse for

14 — Jf. ligeledes toldkodeksens artikel 45.

15 — EFT L 253, s. 1. Rådets forordning (EØF) nr. 4151/88 af 21.12.1988 om fastsættelse af bestemmelser, der skal finde anvendelse på varer, som føres ind i Fællesskabets toldområde (EFT L 367, s. 1), som blev ophævet ved toldkodeksen, fastsatte allerede specifikke bestemmelser for posttrafikken (jf. navnlig femte betragtning, til forordningen samt artikel 3, stk. 4, og artikel 10 heri).

16 — Det skal dog erindres, at i medfør af artikel 8 i Rådets afgørelse 2000/597/EF, Euratom, af 29.9.2000 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter (EFT L 253, s. 42), som fandt anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, bliver De Europæiske Fællesskabers egne indtægter som omhandlet i afgørelsens artikel 2, stk. 1, litra a) og b), herunder toldafgifter, »opkræve[t] af medlemsstaterne i henhold til deres nationale love og administrative bestemmelser, som i givet fald tilpasses fællesskabsforskrifternes krav«.

17 — Artikel 237, stk. 1 A, i forordning nr. 2454/93 fastsætter således, at for postforsendelser, bl.a. postpakker, »anses« toldangivelsen til overgang til fri omsætning at være sket enten [litra a)] ved indpassagen i toldområdet – såfremt de er fritaget for forpligtelsen til toldbehandling i overensstemmelse med bestemmelser fastsat i medfør af toldkodeksens artikel 38, stk. 4, eller i mangel heraf [litra b)] ved frembydelsen for toldmyndighederne, såfremt de er ledsaget af en CN22- og/eller CN23-angivelse. Oprindeligt drejede det sig om en C1- og/eller C2/CP3-angivelse. Bestemmelsen er ved artikel 1, punkt 6), i Kommissionens forordning (EF) nr. 1602/2000 af 24.7.2000 om ændring af forordning nr. 2454/93 (EFT L 188, s. 1) blevet ændret for at tage højde for, at Verdenspostforeningens formularer til angivelse af brevpostforsendelser og postpakker var blevet erstattet med nye formularer (jf. i den forbindelse niende betragtning til forordningen).

18 — EFT L 105, s.1, og berigtigelse EFT 1986 L 271, s. 31. Denne forordning er blevet ændret ved akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union – protokol nr. 3 om de baseområder i Cypern, hvorover Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland udøver overhøjhed (EFT 2003 L 236, s. 940). Forordningen er siden blevet ophævet ved Rådets forordning (EF) nr. 1186/2009 af 16.11.2009 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter (EUT L 324, s. 23).

importafgifter for så vidt angår forsendelser af ringe værdi, dvs. under 22 EUR [19], og for så vidt angår forsendelser mellem privatpersoner, nærmere betegnet forsendelser fra en privatperson i et tredjeland til en anden privatperson, der befinder sig på Unionens toldområde, for så vidt som der er tale om indførsler uden nogen erhvervsmæssig karakter [20].

28. Hverken disse specifikke fritagelser eller endog Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 nævnes imidlertid i forelæggelsesafgørelsen. Den tjekkiske regering har af de i forelæggelsesafgørelsen fremsatte faktiske omstændigheder endvidere udledt, at de omstridte varer — i den dokumentation, der er knyttet til pakkerne, nemlig i CN21- eller CN22-angivelserne — må være blevet angivet af senderen af pakkerne, dvs. leverandøren, som værende varer af ringe værdi, der er fritaget for indførselsafgift i medfør af artikel 27 i forordning nr. 918/83. Det kan af forelæggelsesafgørelsen endvidere udledes, at de omstridte indførsler, henset til deres hyppighed, under alle omstændigheder ikke kan være omfattet af fritagelsen med henvisning til, at der skulle være tale om forsendelser mellem privatpersoner.

29. Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret at fastslå de faktiske omstændigheder for derved i den forbindelse at kunne drage eventuelle konklusioner.

30. Det, som bør medtages, er, at postforsendelser er genstand for særlige regler, der i det væsentlige ikke er fastsat i de ovennævnte afledte EU-retsakter, men i verdenspostkonventionen, som blev vedtaget den 10. juli 1964 inden for rammerne af De Forenede Nationer [21] og i den internationale konvention om forenkling og harmonisering af regler om toldbehandling [22], som blev underskrevet i Kyoto den 18. maj 1973 [23], særligt dens ved Rådets afgørelse 94/798/EF af 8. december

19 — Jf. forordningens artikel 27 og 28. Denne fritagelse vedrørte varer, der blev sendt direkte fra et tredjeland til en modtager, som befandt sig på Unionens område, med undtagelse af alkoholholdige varer, parfume og eau de toilette, samt tobak og tobaksvarer.

20 — Jf. forordningens artikel 29-31.

21 — Denne konvention, som samtlige medlemsstater i Unionen har tiltrådt, opstiller den generelle retlige ramme for internationale postaktiviteter.

22 — Rådets afgørelse 75/199/EØF af 18.3.1975 om indgåelse af den internationale konvention om forenkling og harmonisering af regler om toldbehandling og om godkendelse af det dertil knyttede tillæg vedrørende toldoplæg (EFT L 100, s. 1).

23 — Ved Rådets afgørelse 2003/231/EF af 17.3.2003 om Det Europæiske Fællesskabs tiltrædelse af ændringsprotokollen til den internationale konvention om forenkling og harmonisering af regler om toldbehandling (Kyotokonventionen) (EUT L 86, s. 21) har Unionen tiltrådt ændringsprotokollen til den internationale konvention om forenkling og harmonisering af regler om toldbehandling, som vedtaget af Toldsamarbejdsrådet den 26.6.1999. Jf. ligeledes Rådets afgørelse 2004/485/EF af 26.4.2004 om ændring af afgørelse 2003/231/EF om Det Europæiske Fællesskabs tiltrædelse af ændringsprotokollen til den internationale konvention om forenkling og harmonisering af regler om toldbehandling (Kyotokonventionen) (EUT L 162, s. 113). Tiltrædelsen omfatter hele ændringsprotokollens tekst, herunder tillæg I og II, men ikke tillæg III.

1994 [24] godkendte tillæg F.4 vedrørende toldformaliteter for posttrafik, som gennemført i de forskellige nationale retsordener [25].

31. Det følger navnlig af bestemmelserne i den internationale konvention om forenkling og harmonisering af regler om toldbehandling, og især af dens tillæg F.4 vedrørende toldformaliteter for posttrafik, at overholdelsen af toldformaliteterne inden for rammerne af internationale postforsendelser primært hviler på afsenderen, der er pligtig at fremlægge de påkrævede dokumenter, nemlig tolddeklarationen (oprindeligt tolddeklarationer C2/CP3 i tillæg F.4, nu toldangivelse CN22 eller CN23 i toldkodeksen), de påkrævede handels- eller proformafakturaer og ethvert andet ønsket dokument, når det er relevant (f.eks. oprindelsescertifikat, plantesundhedscertifikat eller udførselstilladelse).

2. Medvirken til indførsel af varer i Unionens toldområde

32. Som den forelæggende ret har bemærket, er begrebet »medvirken« som omhandlet i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, ikke defineret i toldkodeksen. Denne henviser i øvrigt ikke til medlemsstaternes lovgivning med henblik på at fastlægge bestemmelsernes betydning og rækkevidde. Der er således tale om et selvstændigt EU-retligt begreb, som det tilkommer Domstolen at definere. Domstolen har faktisk gentagne gange fastslået, at det følger af såvel kravene om en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at ordlyden af en fællesskabsretlig bestemmelse, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med hensyn til fastlæggelsen af dens betydning og rækkevidde, normalt i hele Unionen skal undergives en ensartet og selvstændig fortolkning, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende bestemmelse [26].

33. Det skal indledningsvis understreges, at bestemmelserne i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, ikke har til formål at udpege den »ansvarlige« for indførslen på ikke forskriftsmæssig måde af varer i Unionens område, men mere generelt, og for at fremme det mere generelle mål om beskyttelse af Unionens finansielle interesser, at definere debitorerne for den toldskyld, der er opstået som følge af denne indførsel på ikke forskriftsmæssig måde.

24 — Afgørelse om accept på Fællesskabets vegne af tillæg E.7 og tillæg F.4 til den internationale konvention om forenkling og harmonisering af regler om toldbehandling (EFT L 331, s. 11). Det skal dog bemærkes, at tillæg F.4 er blevet godkendt med et generelt forbehold og med forbehold for så vidt angår standardregel 19 og 26 og anbefalet fremgangsmåde 23-25.

25 — Jf. i denne retning mine betragtninger i fodnote 16.

26 — Jf. især dom af 18.1.1984, sag 327/82, Ekro, Sml. s. 107, præmis 11, af 19.9.2000, sag C-287/98, Linster, Sml. I, s. 6917, præmis 43, og af 27.2.2003, sag C-373/00, Adolf Truley, Sml. I, s. 1931, præmis 35.

34. Toldkodeksens artikel 202, stk. 3, skal nemlig først og fremmest ses på baggrund af de foregående stykker, navnlig stk. 1, litra a), der definerer indførslen på ikke forskriftsmæssig måde på grundlag af bl.a. bestemmelserne i toldkodeksens artikel 38-41. Indførsel af varer i Unionens område betragtes i medfør af toldkodeksens artikel 202, stk. 1, sidste sætning, som ikke forskriftsmæssig, når den ikke er blevet frembudt for toldvæsenet i overensstemmelse med bestemmelserne i toldkodeksens artikel 38-41.

35. Bestemmelsen bekræfter således den centrale rolle, tolddeklarationen, og i forlængelse heraf toldklarereren, spiller i toldkodeksen. Som Domstolen har haft lejlighed til at fastslå, er status som debitor for toldskylden — eftersom den udelukkende er knyttet til den formelle toldangivelse — en retsvirkning, der følger af den formelle toldangivelse [27]. Det er sædvanligvis klarereren eller, i mangel på en klarerer, den person, på hvis vegne angivelsen er udfærdiget [28], eller endelig den person, som pligten til frembydelse påhviler [29], der er debitor for toldskylden. Selve målet med toldkodeksens artikel 202 er i det perspektiv at udvide [30] begrebet debitor for toldskylden til de personer, der har gjort sig skyldige i en tilsidesættelse af bestemmelserne i Unionens toldforskrifter vedrørende toldangivelsen, hvilket dermed negativt bekræfter den centrale rolle, som toldangivelsen spiller [31].

36. Når dette er præciseret, skal det bemærkes, at de tre led i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, fastsætter en rækkefølge, der udtrykker en vis graduering af »deltagelsen« fra den person, som er blevet anerkendt som debitor på grundlag af vedkommendes medvirken til indførslen på ikke forskriftsmæssig måde af varer. Første led udpeger i en vis grad således som hoved- eller førsteledsdebitor den person, der har indført varen på ikke forskriftsmæssig måde, dvs. den person, der sædvanligvis skal stå for toldklareringen og opfylde toldklarererens forpligtelser. Andet og tredje led tager sigte på de personer, der, selv om de ikke er »ansvarlige« for toldklareringen i medfør af toldkodeksens bestemmelser,

27 — Dom af 14.11.2002, sag C-251/00, Ilumitrónica, Sml. I, s. 10433, præmis 32, 33 og 65.

28 — F.eks. arbejdsgiveren for den person, der har stået for den omstridte indførsel på ikke forskriftsmæssig måde i forbindelse med udførelsen af hverv for sin arbejdsgiver (jf. Spedition Ulustrans-dommen).

29 — Viluckas og Jonusas-dommen, præmis 23 og 24.

30 — Jf. bl.a. dom af 2.4.2009, sag C-459/07, Elshani, Sml. I, s. 2759, præmis 26-28.

31 — I lighed med toldkodeksens artikel 203-205, 210, 211 og 220, som alle omhandler situationer, der er karakteriseret ved, at den pågældende erhvervsdrivende har gjort sig skyldig i en tilsidesættelse af EU's toldforskrifter (jf. dom af 31.3.2011, sag C-546/09, Aurubis Balgaria, Sml. I, s. 2531, præmis 32-34).

alligevel er involveret enten inden eller umiddelbart efter indførslen på ikke forskriftsmæssig måde.

37. Toldkodeksens artikel 202, stk. 3, gør det herved muligt, på grundlag af deres deltagelse i den omstridte transaktion, at definere flere kategorier af debitorer og eventuelt solidariske meddebitorer [32] for den toldskyld, der opstår i forbindelse med indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af en vare. Det er i den forbindelse vigtigt at understrege, at toldkodeksen ikke fastsætter nogen rangfølge blandt debitorkategorierne, og at toldmyndighederne dermed frit kan henvende sig til den debitor, som de bedømmer er mest egnet til at opfylde bestemmelsens målsætning, nemlig betaling af de toldafgifter, der er blevet unddraget som følge af den manglende overholdelse af toldformaliteterne.

38. Den objektive betingelse, som toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, fastsætter, er inden for denne ramme affattet i meget generelle termer, tydeligvis med det formål at omfatte alle former for situationer. Det, der kræves, er ikke en faktisk »medvirken« til en »indførsel på ikke forskriftsmæssig måde« af varer i toldområdet, og dermed en mere eller mindre direkte deltagelse i den begåede uregelmæssighed, men helt enkelt en »medvirken« til indførslen som sådan af varerne, dvs. en deltagelse i den helhed af handlinger, der førte til varernes fysiske tilstedeværelse på Unionens toldområde.

39. Som generaladvokat Tizzano har understreget i sit forslag til afgørelse i den sag, der førte til Spedition Ulustrans-dommen [33], »[er] [d]enne betingelse […] opfyldt, hver gang en person har givet et materielt eller moralsk bidrag til indførsel af varen på Fællesskabets område«. Dette understreger således, at det område, som potentielt [34] omfattes af bestemmelsen, er meget bredt, og at bestemmelsen omfatter det direkte bidrag ved den fysiske indførsel af varerne i Unionens toldområde, dvs. en aktiv medvirken ved den svigagtige passage af Unionens ydre grænser [35], såvel som et indirekte bidrag, ligesom medvirken ved finansieringen af importtransaktionerne, der førte til indførslen på ikke forskriftsmæssig måde, eller, som i hovedsagen, den blotte formidling ved indgåelse af købsaftalen om

32 — Ligesom det var tilfældet i sagen, der førte til Spedition Ulustrans-dommen.

33 — Punkt 40 i forslaget til afgørelse.

34 — Dvs. under forudsætning af, at den anden, subjektive, betingelse er opfyldt.

35 — Dette gælder det delte ansvar mellem chaufføren af en lastbil, i hvilken varer i strid med toldformaliteterne har passeret Unionens ydre grænser, og chaufførens arbejdsgiver, ligesom det var tilfældet i sagen, der førte til Spedition Ulustrans-dommen.

den vare, der efterfølgende er blevet indført på ikke forskriftsmæssig måde i Unionens toldområde.

40. Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, er indførslen af varerne i Unionens toldområde ganske vist sket inden for rammerne af posttrafikken, og sagsøgeren i hovedsagen var hverken forsender eller modtager af de postforsendelser, der udgjorde denne indførsel. Disse omstændigheder er imidlertid ikke nok til at konkludere, at sagsøgeren i hovedsagen ikke har »medvirket« til den omstridte indførsel, for så vidt som grundlaget for toldskylden, der opstår for varer, som ikke er blevet angivet for toldvæsenet, eller som er blevet angivet under en urigtig betegnelse [36], er toldkodeksens artikel 202.

41. Posttrafikkens særlige karakter skal til gengæld bestemt tages i betragtning inden for rammerne af undersøgelsen af den påkrævede subjektive betingelse i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet og tredje led, som jeg nu vil gå over til, og hvis funktion nærmere bestemt er at mildne den objektive betingelse, der finder anvendelse på personer, som sædvanligvis ikke er omfattet af de forpligtelser, der påhviler toldklarereren.

36 — Dommen i sagen Papismedov m.fl., præmis 36.

42. Det kan derfor konkluderes, at en person, der har fungeret som formidler ved indgåelsen af købsaftaler om varer, der er indført i Unionens område, har »medvirket« til denne indførsel i henhold til toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led.

3. »Som vidste eller med rimelighed burde have vidst, at det foregik på ikke forskriftsmæssig måde«

43. Den person, der, i den forstand, som lige er blevet gennemgået, har »medvirket« til indførslen af varer i Unionens område, kan dog kun betegnes som debitor for toldskylden, hvis det i overensstemmelse med toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, fastslås, at vedkommende vidste, eller, alternativt, med rimelighed burde have vidst, at denne indførsel foregik på ikke forskriftsmæssig måde. Den forelæggende ret bemærker i den forbindelse, at den endnu ikke har taget stilling til dette forhold.

44. Som Domstolen gentagne gange har understreget, henhører bedømmelsen af de faktiske omstændigheder — inden for rammerne af proceduren i henhold til artikel 267 TEUF, som er baseret på en klar adskillelse mellem de nationale retters og Domstolens

funktioner — under den nationale rets kompetence [37]. Det tilkommer således ikke Domstolen selv at fastslå, om den subjektive betingelse om, at sagsøgeren i hovedsagen vidste eller »med rimelighed burde have vidst«, at indførslen af de omstridte varer var foregået på ikke forskriftsmæssig måde, rent faktisk er opfyldt. Med henblik på at give den nationale ret et hensigtsmæssigt svar kan Domstolen imidlertid som led i samarbejdet med de nationale retter give denne alle de oplysninger, som den finder nødvendige [38]. Det påhviler følgelig Domstolen at give den forelæggende ret de oplysninger, der vil gøre det muligt at fastlægge forholdet, og at rådgive den om såvel fremgangsmåden som de kriterier, der skal anvendes.

45. Den væsentligste udfordring, der følger af toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led — og i øvrigt af tredje led — er utvivlsomt at fastslå, hvad der menes med »med rimelighed burde have vidst [39], at [indførslen af varer] foregik på ikke forskriftsmæssig måde [40]«.

46. Med det andet af sine to spørgsmål foreslår den forelæggende ret et alternativ, dvs. i alt to mulige løsninger. For det første kan det antages, at en person, der har medvirket ved den omhandlede indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af en vare, er debitor for toldskylden, for så vidt som personen kunne forstå eller forestille sig, at denne uregelmæssighed kunne opstå. For det andet kan det antages, at personen kun er debitor, såfremt vedkommende praktisk talt er forvisset om, at uregelmæssigheden kunne opstå.

37 — Jf. bl.a. dom af 16.3.1978, sag 104/77, Oehlschläger, Sml. s. 791, præmis 4, af 15.11.1979, sag 36/79, Denkavit Futtermittel, Sml. s. 3439, præmis 12, og af 10.2.2011, forenede sager C-436/08 og C-437/08, Haribo Lakritzen Hans Riegel og Österreichische Salinen, Sml. I, s. 305, præmis 41.

38 — Jf. bl.a. dom af 1.7.2008, sag C-49/07, MOTOE, Sml. I, s. 4863, præmis 30, af 4.6.2009, sag C-142/05, Mickelsson og Roos, Sml. I, s. 4273, præmis 41, af 15.4.2010, sag C-433/05, Sandström, Sml. I, s. 2885, præmis 35, og af 22.12.2010, sag C-12/10, Lecson Elektromobile, Sml. I, s. 14173, præmis 15.

39 — På engelsk »reasonably have been aware«, på tysk »vernünftigerweise hätten wissen müssen«, og på spansk »debiendo saber razonablemente«.

40 — Det skal bemærkes, at toldkodeksen indeholder andre bestemmelser, der anvender lignende eller identiske vendinger. Artikel 8, stk. 1, første led, vedrører annullation af en gunstig afgørelse, der er truffet på grundlag af urigtige eller ufuldstændige oplysninger. Artikel 201, stk. 3, andet afsnit, vedrører toldangivelser, der bygger på forkerte oplysninger. Artikel 203, stk. 3, andet og tredje led, vedrører varer, der var unddraget toldtilsyn. Artikel 205, stk. 3, vedrører forbrug af en importafgiftspligtig vare i en frizone eller et frilager. Artikel 210, stk. 3, andet led, vedrører udførslen af en eksportafgiftspligtig vare fra Unionens toldområde, uden at der er afgivet toldangivelse herfor. Domstolen har i sine domme selv anvendt identiske vendinger (dom af 17.3.2011, sag C-23/10, Kommissionen mod Portugal). Anvendelse af lignende vendinger er også meget udbredt i de akter, der pålægger tredjelande eller visse personer og enheder (»smart sanctions«) sanktioner, idet fysiske eller juridiske personer udelukkende kan gøres ansvarlige for overtrædelse af et forbud, hvis vedkommende »ikke havde rimelig grund til at formode«, at deres handlinger ville medføre den konsekvens (jf. f.eks. artikel 10, stk. 2, i Rådets forordning (EU) nr. 442/2011 af 9.5.2011 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien (EUT L 121, s. 1)).

47. Jeg er ikke spor overbevist om, at EU-lovgiver havde til hensigt, at en person, der har »medvirket« til indførslen af varer i Unionens område, i den meget brede forstand af »medvirken«, som jeg ovenfor har foreslået, skulle kunne betegnes som »debitor for toldskylden« i henhold til toldkodeksens artikel 202. stk. 3, andet led, allerede såfremt vedkommende ikke kunne udelukke, at uregelmæssigheden kunne opstå, dvs., for at gengive den forelæggende rets formulering, såfremt personen anså det for »tænkeligt« (»denkbar«). Jeg er imidlertid heller ikke overbevist om, at kvalifikationen som »debitor for toldskylden« i henhold til bestemmelsen forudsætter en sådan grad af forvisning, hvorefter den omhandlede person skal forvente (»fest rechnen«), at denne uregelmæssighed vil opstå.

48. Jeg er derfor tilbøjelig til at være af den opfattelse, at der skal ses bort fra det af den forelæggende ret foreslåede alternativ, og at det skal tilstræbes at udlede en selvstændig fortolkning af det udtryk, som anvendes i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet og tredje led [41].

49. Adverbialleddet »med rimelighed« henviser til betingelsen om en normalt underrettet økonomisk operatør [42] og betegner det, som enhver under normale omstændigheder burde have vidst. Den subjektive betingelse forudsætter i sidste ende en konkret bedømmelse af de oplysninger, som en person på velinformeret grundlag under normale omstændigheder besad eller kunne besidde med henblik på at beregne sandsynligheden for, at den omhandlede person har handlet svigagtigt i forhold til toldforskrifterne.

50. Den subjektive betingelse i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, pålægger således toldmyndighederne under de kompetente retsinstansers kontrol at fastslå, at personen, der har medvirket til indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af de omstridte varer, besad, burde have eller kunne have været i besiddelse af oplysninger, som gjorde det muligt for vedkommende at påvise denne uregelmæssighed, forudse den og i givet fald forhindre den i at opstå.

41 — Jf. i denne retning mine bemærkninger i punkt 32 i dette forslag til afgørelse.

42 — Der kan naturligvis ikke tales om begrebet normalt underrettet økonomisk operatør uden at minde om begrebet almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger, eller internetbruger, på baggrund af hvilket et varemærkes særpræg bl.a. bedømmes (dom af 18.6.2002, sag C-299/99, Philips, Sml. I, s. 5475, og af 15.9.2005, sag C-37/03 P, BioID mod KHIM, Sml. I, s. 7975). Begrebet »almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger« anvendes også i andre sammenhænge end varemærkeretten (jf. dom af 16.7.1998, sag C-210/96, Gut Springenheide og Tusky, Sml. I, s. 4657). Jf. endvidere, vedrørende forbrugerbeskyttelse, dom af 4.10.2007, sag C-457/05, Schutzverband der Spirituosen-Industrie, Sml. I, s. 8075, samt, vedrørende vildledende reklame, dom af 8.4.2003, sag C-44/01, Pippig Augenoptik, Sml. I, s. 3095.

51. Inden for rammerne af denne bedømmelse kan de kompetente nationale myndigheder og domstole tage elementer af enhver art i betragtning. Vejledende, men ikke udtømmende kan nævnes den pågældende persons status (privatperson, erhvervsdrivende eller deltidserhvervsdrivende) samt den egenskab, i medfør af hvilken personen har medvirket til den omstridte transaktion, arten af den virksomhed, der anses for medvirken til den omstridte indførsel på ikke forskriftsmæssig måde, samt det stadie af importtransaktionen, hvorpå denne virksomhed fandt sted (finansiering af importtransaktionerne, planlægning af varetransporten, indgåelse af købsaftaler), de kontraktlige forpligtelser, som eventuelt påhviler personen, eller helt enkelt de oplysninger, som personen skal kende til, eller som er til rådighed og lettilgængelige.

52. Det tilkommer de kompetente nationale myndigheder og domstole at bedømme og afveje de forskellige relevante elementer, som er til deres rådighed, og som kan bidrage til at fastslå, at den pågældende person med tilstrækkelig sandsynlighed har handlet på et velinformeret grundlag. Selv om de tilkendes en vis skønsmargen i den forbindelse, påhviler det dem imidlertid i overensstemmelse med princippet om ækvivalens og effektivitet at foretage denne bedømmelse under overholdelse af reglerne om bevisførelse i sammenlignelige situationer [43].

53. Efter at dette er fastslået, vil jeg tillade mig, sammenfattende og med det ene formål at give den forelæggende ret et nyttigt svar på dens spørgsmål, mere konkret at belyse de elementer, der kan tages i betragtning inden for rammerne af den i hovedsagen omhandlede situation.

54. Som det fremgår af den forelæggende rets præciseringer, har ansøgeren i hovedsagens medvirken til indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af de omstridte varer fundet sted gennem hans eBay-butikker.

55. Kommissionen har i den forbindelse bemærket, at sagsøgeren i hovedsagen for det første ikke kan benægte, at han gennem sine eBay-butikker, med en vis regelmæssighed og med gevinst for øje, således drev en produktmarkedsføringsvirksomhed på internettet ved at tilrettelægge og gøre indgåelsen af købsaftaler vedrørende leveringer af varer fra Kina til Unionen lettere, og for det andet, at han ikke kunne være uvidende om, at der med leveringer af den art fulgte en forpligtelse til at betale importafgifter. Den henviser på

43 — Jf. i denne henseende navnlig dom af 10.4.2003, sag C-276/01, Steffensen, Sml. I, s. 3735, præmis 80, af 7.9.2006, sag C-526/04, Laboratoires Boiron, Sml. I, s. 7529, af 24.4.2008, sag C-55/06, Arcor, Sml. I, s. 2931, præmis 192, og af 28.1.2010, sag C-264/08, Direct Parcel Distribution Belgium, Sml. I, s. 731, præmis 32-36 og 42-47.

det punkt til det oplysningsskema til bestilling af varer via internettet (elektronisk handel), som de tyske toldmyndigheder har udfærdiget. Kommissionen slutter heraf, at det med rette kunne forventes, at han ville gøre leverandøren eller sine kunder bekendt med de gældende bestemmelser, og at han ville insistere på overholdelsen af disse, såfremt han var i tvivl om lovmæssigheden af de omstridte varers indførsel i Unionen område.

56. I den sammenhæng henviser Kommissionen til to elementer, nemlig for det første arten af den virksomhed, der udøves af sagsøgeren i hovedsagen, i dette tilfælde den på grundlag af dens varighed og mængde næsten erhvervsmæssige karakter af hans virksomhed på internettet, og for det andet offentliggørelsen af de relevante oplysninger vedrørende de for denne virksomhed gældende toldforskrifter, som fører til følgende betragtninger.

57. Det første element vedrører, og det er vigtigt at understrege det, i mindre grad sagsøgeren i hovedsagens status end arten af hans virksomhed eller den måde, hvorpå han driver denne virksomhed. Det drejer sig ikke om at fastslå, om personen skal betragtes som erhvervsdrivende, deltidserhvervsdrivende eller simpel privatperson, for denne sondring finder ingen støtte i toldkodeksen. Selv om det ganske vist forholder sig sådan, at en fysisk persons udøvelse af virksomhed i erhvervsmæssigt øjemed forudsætter, at personen må formodes at kende samtlige gældende regler for den pågældende virksomhed [44], kan det ikke omvendt, og alene af den grund, sluttes, at en fysisk persons udøvelse af virksomhed som privatperson fritager vedkommende for forpligtelsen til at overholde de gældende toldforskrifter eller for ethvert ansvar i forbindelse med en eventuel tilsidesættelse af disse.

58. Derimod er regelmæssigheden af den omhandlede virksomhed, såvel som mængden af de pågældende varer, antallet og hyppigheden af de gennemførte postforsendelser, samt det forhold, at disse forsendelser er gennemført af én og samme leverandør eller et meget begrænset antal leverandører, utvivlsomt elementer, der skal tages i betragtning i forbindelse med bedømmelsen. På samme måde vil det forhold, at den omhandlede person med nærmere henblik på at undgå at betale toldafgifter ændrer måden, hvorpå vedkommende udøver sin virksomhed, i denne henseende have en afgørende betydning.

59. Det andet element, nemlig offentliggørelsen af relevante oplysninger, udgør bestemt det primære element at tage i betragtning ved vurderingen af, om en person med rimelighed kan anses for på et velinformeret grundlag at

44 — Den erhvervsmæssige karakter af den udøvede virksomhed kan derimod naturligvis tages i betragtning ved vurderingen af de oplysninger, som er til rådighed for den omhandlede person.

have handlet svigagtigt i forhold til toldforskrifterne. Den forelæggende ret kan i den forbindelse utvivlsomt tage højde for de oplysninger, som er rettet mod den brede offentlighed, og som er lette at genkende og lettilgængelige, såsom det af Kommissionen nævnte oplysningsskema til bestilling af varer via internettet. Den forelæggende ret kan endvidere, og på et mere sikkert grundlag, støtte sig på de oplysninger, som sagsøgeren i hovedsagen kontraktuelt var forpligtet til at kende, nemlig eBays brugeraftale [45] og specifikke vilkår.

60. Af disse »obligatoriske« oplysninger følger navnlig »règlement pour les vendeurs « [46] (regler for sælgere), som alle medlemmer af eBay skal læse og forstå, og som bl.a. har til hensigt at sikre anvendelsen af »lois et réglementations locales« (lokale love og regler). Sælgerne er således kontraktuelt forpligtet til at kende og overholde direktiverne vedrørende salg på internationalt plan [47], som understreger nødvendigheden af, at sælgerne og køberne overholder de forskellige regler, der finder anvendelse. Blandt de oplysninger, som eBay således har lagt online under rubrikken »Aide« (Hjælp) på internetsiden, findes navnlig — under rubrikoverskrifterne »Paiement et livraisons« (Betaling og levering), »Emballer et envoyer un objet« (Pakning og forsendelse af en genstand), »Livrer à l'international« (Internationale leveringer) — et dokument med overskriften »Documents et formalités douanières« (tolddokumenter og -formaliteter) [48], der giver en oversigt over de toldforpligtelser, som påhviler sælgerne.

61. Som jeg tidligere har anført, tilkommer det dog den forelæggende ret at bedømme, om sagsøgeren i hovedsagen, henset til arten af hans virksomhed, oplysningerne, som han var forpligtet til at kende, og den faktiske og retlige sammenhæng, hvori virksomheden er blevet drevet, herunder bl.a. det forhold, at indførslen af de omstridte varer er sket inden for rammerne af posttrafikken, kan betegnes som »debitor for den toldskyld, der opstår i forbindelse med en indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af varer i Unionens toldområde« som omhandlet i toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led.

45 — http://pages.ebay.fr/help/policies/user-agreement.html

46 — http://pages.ebay.fr/help/policies/seller-rules-overview.html

47 — http://pages.ebay.fr/help/policies/seller-international.html

48 — http://pages.ebay.fr/help/pay/customs.html

V — Forslag til afgørelse

62. Jeg foreslår følgelig, at Domstolen besvarer de præjudicielle spørgsmål fra Bundesfinanzhof således:

»Artikel 202, stk. 3, andet led, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000, skal fortolkes således, at en person, der uden at medvirke direkte til en indførsel på ikke forskriftsmæssig måde af en vare i den Europæiske Unions toldområde, men ved at medvirke til denne i egenskab af formidler i forbindelse med indgåelse af købsaftaler om varen, bliver debitor for den toldskyld, som følger af denne medvirken til indførslen, såfremt det fastslås, at personen, henset til de oplysninger, vedkommende besad eller kunne være i besiddelse af under normale omstændigheder, med tilstrækkelig sandsynlighed har handlet på velinformeret grundlag.

Det tilkommer med henblik herpå de kompetente nationale myndigheder og domstole at bedømme og vægte, i overensstemmelse med principperne om ækvivalens og effektivitet, de forskellige relevante elementer, der er til deres rådighed, under overholdelse af reglerne om bevisførelse i sammenlignelige situationer.«